Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованӥ.

Рекламациї неопечатанӥ вôльнӥ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністрации „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінции

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 77. Пятниця 5 (17) Цвѣтня 1891. Рôкъ I.

Письмо кор. Милана
и постанова королевои Наталіи.

До исторіи роздору въ сербскôй родинѣ королевскôй, думаемо, не вôдъ рѣчи буде подати письмо короля Милана до реґентіи, въ котрôмъ вôнъ самъ розказуе, длячого рѣшивъ ся на послѣдный крокъ, якій зробивъ. Кор. Миланъ перебувае вже шѣсть недѣль въ Сербіи а скоро лишь приѣхавъ, взялось правительство сербске до того, щобы якось полагодити его спôръ зъ бувшою его женою та управильнити вôдносины родичѣвъ до молодого короля. Зразу, кажуть, предложила була реґентія проектъ закона, пôсля котрого молодый король мавъ перебувати чотиры недѣлѣ у вôтця, а чотиры у матери, а родичѣ мали зновъ обовязати ся ажь до повнолѣтности сына, котра наступить ажь за три роки, перебувати за границею. Та угода однакожь розбила ся, и то, якъ здае ся черезъ опôръ королевои. Тогды рѣшивъ ся кор. Миланъ зробити першій крокъ, очевидно въ надѣи, що реґентія опôсля приневолить и королеву Наталію покинути Сербію, та написавъ таке письмо до реґентіи:

„Мои Панове, королевски̂ реґенты! Вже бôльше якъ два роки тому, коли я добровôльно въ користь мого законного наслѣдника, Є. Вел. кор. Александра уступивъ зъ престола и въ силу мого володѣтельского права та по мысли конституціи именувавъ королевскихъ реґентôвъ. Вôдъ 22 лютого 1889 р. перебувавъ я за границею, хочь мавъ право проживати въ Сербіи. Я не живъ безперерывно при моѣмъ сынѣ въ краю, хочь мене потягало до того не лишь мое вôтцѣвске чувство але и мила згадка минувшости. Мои славни̂ предки заслужились много около свободы. За часу мого панованя бувъ я, дякуючи помочи сербскои арміи и сербского народу та прихильности великихъ державъ, такъ щасливый, що мôгъ выдвигнути Сербію до ряду независимыхъ и королевскою короною увѣнчаныхъ державъ, а коли я зложивъ корону, бувъ вже край розширеный и повстали вже були заведеня, котри̂ мають на собѣ характеръ европейскій. А мимо того думаю, що моя неприсутнôсть есть моральнымъ наслѣдкомъ моеи абдикаціи, але що и въ пануючихъ домахъ суть рôвночасно зъ родительскими чувствами и таки̂ обовязки супротивъ короля и володѣтеля, котри̂ суть такъ само святи̂, благородни̂ и высоки̂ и котри̂ такъ само мають свое жерело въ интересѣ державы. Права, яки̂ я застерѣгъ собѣ що до выховуваня мого сына, сповнявъ я зъ далека и зъ близька въ такій спосôбъ и такими средствами, до якихъ мене зобовязуе мôй повенъ заслуги рôдъ и історія Сербіи. Выхованю Є. Вел. надано такій напрямъ, що можна сподѣвати ся, що Сербія буде мати основно образованого, поважного володѣтеля, котрый знае свои обовязки и буде вôдповѣдати якъ задачи своеи державы такъ и вымогамъ часу, въ котрôмъ буде покликаный управляти судьбою Сербіи. Молодого и здорового потомка нашого дому, короля Александра I. обдарувавъ Всевышній знаменитыми здôбностями, вôнъ родивъ ся въ Сербіи якъ разъ въ дняхъ повныхъ трѣвоги, вырôсъ середъ преданности, котра есть найлѣпшою ґварантіею для внутрѣшного и внѣшного мира и для тревалого розвою державного. Моимъ стаpанемъ було выховати Сербіи володѣтеля, котрый бы свою власть и силу бравъ зъ сербскои идеѣ державнои и зъ волѣ народу, котрый бы свято державъ ся конституціи, яку надавъ нарôдъ. Я старавъ ся дати доказъ, що не хочу моимъ становищемъ чи посередно чи безпосередно вплывати на внутрѣшни̂ чи внѣшни̂ вôдносины сербского королѣвства. Моя абдикація була дѣломъ выплываючимъ зъ моеи власнои волѣ; я самъ еи прилагодивъ, хочь многи̂ менѣ вôдъ неи вôдраджували.

„Моя абдикація наступила зъ честею и повагою; нарôдъ и держава не зазнали нѣякого потрясеня. Она наступила зъ глубокого переконаня, що нею зробить ся прислугу интересамъ династіи, що пристрасти партійни̂ притихнуть, що всѣ політични̂ партіи будуть спôльно старати ся скрѣпляти законный порядокъ и розвôй державы. Моя абдикація була выплывомъ природного чувства, що я по трудахъ правленя не чувъ въ собѣ новыхъ силъ. Нинѣ по двохъ рокахъ можу смѣло сказати, що я вѣрно додержавъ слова. Але сербскій нарôдъ видить вôдъ часу свого освобожденя ажь до нинѣшного дня въ своихъ бувшихъ володѣтеляхъ все лишь претендентôвъ до престола, котри̂ руководять ся особистыми амбіціями. Такъ говорять и пишуть о менѣ, хочь знають, що я добровôльно подякувавъ. То есть справа, котрôй треба зарадити. Того вымагають высши̂ интересы сербского короля и сербскои державы. Мимо мого неоспоримого права и коректного поступованя пояснювано за каждый разъ мôй приѣздъ до Сербіи такъ, якъ оно не було. Черезъ то наставали роздразненя, котри̂ спиняли хôдъ житя державного а за границею выкликували невѣру въ постôйнôсть вôдносинъ въ королевствѣ. Не хочу стояти на перешкодѣ розвоеви того стану, якій я сотворивъ моею абдикаціею. За кôлька днѣвъ выѣду и ажь до

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

— И небоите ся сидѣти въ тôй будѣ?

— Та чого? — спытала резонно.

— Того, щобы вамъ на голову не завалилась а не позабивала.

— Стоить вамъ такъ уже десять лѣтъ.

— Десять, — повторивъ вôйтъ тихо, потрясаючи головою.

— Може и бôльше; доста, що вже и памяти не ма, якъ она стоить.

— Памяти? — повторивъ вôйтъ спокôйно; — прецѣнь разъ мусить завалити ся.

— Чого мае ся валити? — вôдказала свобôдно, та зъ осмѣхомъ, хочь якесь зловѣще перечуте стиснуло за серце.

— А потôмъ комісіи, жалобы, — говоривъ вôйтъ дальше, — та Богъ, зна' що, а ты громадо плати за усе.... — Потрясъ турботливо головою и пôйшовъ дальше поволи, звычайно, якъ чоловѣкъ статочный, богачь и вôйтъ.

— Кумця направду потерпла, схопила ся за голову и присѣла на землю.

— Чого вôнъ хоче вôдъ насъ? — говорила сама до себе, не могучи вôдразу змѣркувати вôйтôвскихъ намѣрôвъ. — Що ему вадить моя хатина?

Поглянула на неѣ: нѣколи ще не выдавалась ѣй красшою, та простѣйшою. Кумця выхилилась на дорогу: вôйтъ ишовъ дальше, малѣвъ и зникавъ, лишь его великій, сивый капелюхъ хитавъ ся середъ галузей и зеленого листя липы.

— Пôйшовъ до коршмы, — промовила; — жидъ менѣ усе розповѣсть.

Вернула у хату, та не могла вже усидѣти въ нѣй. Закинула на себе хустку, выбѣгла, стала на дорозѣ, подумала трохи и побѣгла просто до хаты Маґеры, що стояла на зубочи за садомъ сливъ, порозставлюваныхъ уліями. Кумця прибѣгла передъ хату, а сѣнни̂ дверѣ замкнени̂ на колодку. Заглянула на луку. При самôмъ потоцѣ бѣлила Маґериха полотно, поливаючи водою. Кумця побѣгла до неи.

— А що, кумцю: борзо вôдда-сте дѣвку за вôйтового сына?

— Кпѣть собѣ здорови̂, а на мене отъ звалила ся бѣда, що мало не задушить. Хвилька, якъ бувъ вôйтъ.

Маґериха пôдперла боки и слухала.

— Дививъ ся на хату, — говорила кумця, — кивавъ головою та казавъ, що завалить ся.

— Боить ся, щобы му невѣстку не роздавила.

— Не плетѣть.

— Та поставить вамъ нову — кôнчила Маґериха, смѣючи ся.

— Вамъ смѣхи, а я потерпаю зô страху.

— А щожь бо ему та до вашои хаты?

— Отъ абы очѣпати ся. Не знаете, що вôнъ що схоче то ї зробить на радѣ.

— А щожь Грицько?

— Звычайно, якъ хлопець. Учора клявъ ся на чѣмъ свѣтъ, що лишь зъ Гануською пôдъ вѣнець передъ попа стане.

— Щобы лишь вôдъ дѣвчины що *скургати.*

— Хто то знае? Але дѣвчина мае розумъ, держить ся... го, го!

— Най ся держить, щобы тому старому лисови разъ прецѣнь не удало ся.

— Обоѣмъ имъ захочуесь Гулички для сына, а Гуличка за Антошкомъ пасе слѣпаками.

— Що вы кажете?

— Пасе, *присягти Боже!* Сама тягнула его у танець, честувала горѣвкою, та Богъ знае що.

— Стара Гуличка, якъ довѣдае ся, пôдъ землю западе.

— А най западае; баба нѣнащо, а лиха вамъ — страхъ!

— То щось *на кумедіи* заносить сн.

— А заносить ся, заносить; а менѣ одинокôй та бѣда. Якъ старый зачне мстити ся, хтожь змилосердить ся надъ бѣдною сиротою?

— Не бôйте ся: абожь въ селѣ людей не ма? Я бы сама ему, ади! — пôднесла кулакъ до горы, — а мôй, не мае головы на плечохъ?

повнолѣтности короля не верну домôвъ. Маю честь повѣдомити о тôмъ моѣмъ рѣшеню королевску реґентію. Щирый другъ королевскои реґентии: Миланъ."

Щожъ зробила королева въ виду сего кроку короля Милана и въ виду ухваленои скупштиною резолюціи? Ото зъ Бѣлграду доносять, що вô второкъ вôдбула ся у королевои Наталіи довѣрочна нарада, на котрôй були ґен. Хорватовичь, бувшій президентъ міністрôвъ Ґарашанинъ и другі. Королева постановила позôстати и дальше въ Бѣлградѣ та не уступити ся хиба передъ силою!

Рада державна.

На нинѣшнôмъ засѣданю палаты пословъ вôдбуде ся уконституоване палаты. Єсть рѣчею певною, що президентомъ палаты пословъ буде выбраный д-ръ Смолька а першимъ віцепрезидентомъ Хлюмецкій.

Рускій клюбъ ухваливъ згôдно зъ иншими клюбами голосувати на д-ра Смольку яко президента, Хлюмецкого яко першого, а на Катрайна яко другого віцепрезидента палаты пословъ. До поодинокихъ комісій вызначено членôвъ руского клюбу.

На засновуваню клюбу Гогенварта явило ся пôсля *Neue fr. Presse*, 51 членôвъ зъ ґрупъ словеньско-хорватскои, клерикальнои и феодальнои, и всѣ зголосили свое приступлене до клюбу. Головою клюбу выбрано ґр. Гогенварта а его заступникомъ пословъ Раппа и Кляича. Вôдтакъ установлено парляментарну комісію, до котрои вôйшли послы кн. Шварценберґъ, ґр. Деймъ, Карльонъ Шукле и Стірцеа. Клерикальні члены клюбу подали таке заявлене: „Пôдписані послы утворили въ клюбѣ для стереженя католицко-консервативныхъ интересôвъ свою власну ґрупу, котра застерѣгае своимъ членамъ въ згаданôмъ напрямѣ свободу дѣланя". Сполучені Хорваты и Словенцѣ подали подôбне заявлене въ дусѣ національнôмъ. На заявленю клерикалôвъ єсть 27 пôдписôвъ. Ґр. Гогенвартъ заявивъ на оба ті заявленя, що вôнъ буде завсѣгды увзглядняти бажаня обохъ тыхъ ґрупъ.

Vaterland обчисляе, що новый клюбъ консервативныхъ може числити и до 85 членôвъ, котрыхъ часть, хочь безъ формальнои звязи зъ клюбомъ, єсть зъ нимъ все таки въ тѣсныхъ зносинахъ.

Переглядъ політичный.

Комітетъ ческои выставы краєвои розôславъ повѣдомлене, що выставу вôдкрые архикнязь Кароль Людвикъ дня 15 мая. На выставу приѣде также и Є. Вел. Цѣсарь, але часъ приѣзду ще доси неозначеный.

Кн. Юрій Чарторыйскій и ґр. Ервінъ Ностицъ именованй дожизненными членами палаты панôвъ.

Переговоры въ справѣ австро-нѣмецкои угоды потягнуть ся ще довшій часъ, бо єсть ще богато рôзниць до вырôвнаня.

Pol. Corr. помѣстила таку допись зъ Берлина о заграничнôй ситуаціи. „Чотиры мѣсяцѣ тому назадъ подано на тôмъ мѣсци кореспонденцію зъ Берлина, въ котрôй сказано, що пануючого вôдъ довшого часу супокою въ політицѣ не належить уважати за тишину передъ бурею; противно, нѣчо не промовляе за тымъ, щобы можна говорити о якôмсь наглôмъ переворотѣ въ вôдносинахъ політичныхъ въ даючôмъ ся предвидѣти періодѣ. Вôдъ часу того въ самôй рѣчи не стало ся нѣчого, щобы дѣйстно погôршало положене політичне, а всежъ таки опінія публична чуе ся занепокоєною и всѣлякі часописи вказують на многі темні точки на політичнôмъ овидѣ. Тому то не буде безъ хôсна сконстатувати, що въ тутешныхъ кругахъ політичныхъ не добачуе нѣхто причины до нового занепокоєня. Достаточно вже обанакомлено ся зъ політичнымъ положенємъ Европы, такъ, якъ оно черезъ довшій лѣта унормувало ся; знають и ту и всюды, що Европа представляе два велики таборы політичні: мирный и воєвничій и єсть надѣя, що мирні чинники суть досыть сильні и черезъ часъ якійсь такими ся лишать, щобы въ виду и мимо грозьбъ французскихъ на тему союза россійско-французского, поставленого противо Нѣмцѣвъ, переважити вагу въ користь мира. Що ситуація европейска не єсть тревала и основно мирна, о тôмъ не сумнѣваєсь той, хто уважно слѣдивъ чергу послѣдныхъ подѣй якъ въ Франціи такъ и въ Россіи, нема однакъ причины представляти положене неневнѣйшимъ, якъ вôдъ лѣтъ многихъ. Ті обставины, зъ котрыхъ плыве се занепокоєне, т. є. рухъ войскъ на границѣ россійскôй, подане президентови французскои републики ордера св. Андрея, треба уважати по части за пусті, бо Россія не гадае на разѣ нарушувати справы болгарскои, почасти неслушно приписують имъ значѣнє чогось нового, якъ то мало мѣсце въ непокоячій спосôбъ въ послѣдныхъ дняхъ".

Результатъ доповняючого выбору въ Отендорфѣ въ Гановерскôмъ, де поставлено кандидатуру кн. Бісмарка, ще не звѣстный; здаєсь, що прийде до тѣснѣйшого выбору межи кн. Бісмаркомъ, а соціялістичнымъ кандидатомъ. Доси одержавъ кн. Бисмаркъ 3223, соціялістъ Шмальфельдъ 3264 а кандидатъ вольнодумныхъ 1391 голосôвъ.

Nordd. Allg. Ztg. доказуе, що найвиднѣйшимъ моментомъ австрійскои бесѣды престольнои єсть вôдзывъ цѣсаря до всѣхъ партій, щобы они въ своихъ окремыхъ бажаняхъ наложили на себе якусь здержаливôсть а клали вагу на то, що всѣхъ сполучае. То що правительство вôдступило вôдъ гадки утворити якусь одноцѣлу бôльшôсть, може принести значні користи, коли удасть ся позыскати зô всѣхъ сторôнъ людей до спôльнои працѣ и коли охота збôльшати противности не буде такъ сильно якъ доси выступати.

Правительство россійске постановило обчислити до дня 1 (13) липня всѣхъ жидôвъ въ ґуберніяхъ петербурґской, нижно-новгородскôй и псковскôй, щобы переконати ся на якихъ пôдставахъ они проживають въ сихъ ґуберніяхъ. Правительство постановило также заказати проживати жидôвскимъ ремѣсникамъ въ тыхъ ґуберніяхъ середнои Россіи, де єсть достаточне число христіяньскихъ ремѣсникôвъ. На той пôдставѣ заказано 14.000 жидамъ проживати въ Москвѣ.

Зъ салѣ судовои.

(Справа Кобрыновои.)

Передъ трибуналомъ судьѣвъ присяжныхъ розпочала ся вô второкъ сензаційна розправа противъ Маріи Кобрыновои, убійницѣ Емилія Опухляка. Вже о 3 годинѣ зъ полудня, передъ розпочатємъ розправы, зôбралось було передъ будынкомъ судовымъ множество жаднои сензаціи публики, що ажь майже не можна було дôстати ся на салю.

По вылосованю судьѣвъ присяжныхъ, почала ся о 4 год. розправа. Трибуналъ складали: совѣтникъ Спендаковскій, яко предсѣдатель и совѣтники Дуневичь и Нитарскій яко вотанты; прокураторію державну заступавъ п. Хилиньскій а боронивъ адвокатъ д-ръ Дулемба. Свѣдкôвъ завôзвано 11, мѣжь ними также и родичѣвъ пôдсуднои, вôтця и брата убитого Опухляка, и служницю Кобрыновои, Гаську Мацьоръ. Крôмъ того завôзвавъ трибуналъ знатокôвъ судовыхъ д-ра Люкаса и Вайґля.

— Ой мае, мае, вôдказала жартовливо кумця — и якъ вôнъ не порадить, то вже хиба жалоба до Господа Бога.

— Отже и порадить, — повторила Маґериха рѣшучо.

Маґеры дорабляли ся зъ малого. Гуличка и другихъ кôлька господарѣвъ мали ихъ за доробкевичѣвъ и богачѣ ті не заходили собѣ зъ ними, а промѣжь себе прозывали ихъ паньскими наймытами, за те, що замолоду служили по дворахъ. Знавъ о тôмъ Маґера, знала и Маґериха. Зъ того пôйшла зависть Маґеры на вôйта и спротивнôсть въ радѣ. Вôйтъ ненавидѣвъ его, але и боявъ ся и шанувавъ за великій розумъ, та за утцивôсть. Маґера боронивъ людей, служивъ ихъ добру чимъ мôгъ и якъ умѣвъ, троха зъ пыхи, а троха зъ доброго серця.

— Най-но Маґера, — говорили люде — докупить ще зо два морґи ґрунту, а заразъ выберемъ на вôйта.

Чувъ о тôмъ вôйтъ, завидѣвъ доброи славы Маґерѣ, и якъ збійшовъ ся въ церквѣ чи у коршмѣ, витавъ ся зъ нимъ и розмавлявъ, а въ радѣ уступавъ.

Пôдбунтована Маґерихою кумця пôйшла до коршмы. Закимъ увôйшла, заглянула крôзь вôкно.

Въ коршмѣ було пусто. За шинквасомъ сидѣвъ жидъ зъ похиленою на груди головою. Легкій подувъ вѣтру колысавъ его руді пейсы, очи мавъ зажмурені, ротъ отвореный.

— Сонъ зломивъ жида — подумала — вôйтъ давно пôйшовъ.

Отворила дверѣ и трѣснувши добре за собою, заперла.

Мортко здрогнувъ ся и отворивъ очи.

— А, кумця? — вôдозвавъ ся солодко.

— Якъ ся маєте?

— Я завсѣгды мушу ся мати добре, щобы людямъ служити.

— То дайте менѣ, мôй Мортцуню, пôвкватирку перцѣвки. Дощь мене зôправъ, а теперь переходить морозъ по костяхъ.

Поклала чотиры крейцарѣ.

Мортко, наливаючи темнои *перцѣвки*, повторивъ якось загадочно:

— Може переходити морозъ по костяхъ.... бувъ тутъ вôйтъ.

— Та що? — поспытала нѣбы спокôйно.

Жидъ обôздрѣвъ ся довкола, нахиливъ ся 'дъ кумци и говоривъ потайки:

— Такъ вамъ ся сердивъ, а такъ заклинавъ, що вамъ-дѣ каже розвалити буду за три дни, що о нещастє не тяжко, та що-дѣ встыдъ для громады, абы така буда при дорозѣ стояла.

— И що ми зробить?

— Розвалить, Бôгме!

— То нову поставить, — крикнула кумця — або най розвалить половину хатъ въ селѣ. Най и вашу стодолу розвалить, пôдпирана кôлемъ зô всѣхъ бокôвъ. Я его хлопця до дѣвчины не тягнула. Боить ся, то най собѣ его на ланьцюху держить, а вôдъ мене засѣ! бо хочь вôнъ и вôйтъ, а я сирота, найду право и на него!...

Выляла решту зъ пôвкватирки въ чарку, выпила вôдразу, обтерла рукавомъ губы и вый-шла, трѣскаючи дверми.

— Панѣ кумце! заждѣть-ко! — кликавъ за нею Мортко, а она рада, що удалось ѣй показати жидови свôй гнѣвъ, та погрозу вôйтови, и не оглянулась.

— Вôнъ побѣгне заразъ зъ языкомъ, — гадала — а може вôйтъ сидѣвъ зъ Мортчихою въ алькири, пивъ пиво и все чувъ. Вôйтъ а жидъ — то одна душа. Нехай знають, що я ихъ не бою ся.

Бѣгла живенько, попыхана гнѣвомъ, а утѣха зъ вôдваги и розуму єи розгрѣвала. На дорозѣ побачила Собчиху, вдову по гробарю.

— А вы куды? поспытала стара.

— Въ свѣтъ, куды очи понесуть.

Стара розсмѣялась.

— Нинѣ вамъ смѣхъ, а завтра плачь.

— Чого?

— Вôйтъ заприсягнувъ ся порозвалювати всѣ старі хаты. Нинѣ моя, а завтра ваша!...

Взялась рукою за голову зъ роспуки и побѣгла.

Стара дивилась за нею, якъ бы громомъ прошибнена. — Єи нинѣ, моя завтра!... — повтаряла. — Моя, моя.... шепотѣла. Єи губы дрожали, злôсть розбирала и, вкôнци, выбухла на зверхъ.

(Дальше буде.)

Обжалована явилась на салю вже о пôвъ до 4 год. Єсть то особа середного росту, бльондина, сильно збудована, лице хотяй не погане, всежь таки не пробиваєсь зъ него нѣяка интелігенція. На салю вôйшла Кобрынова въ футрѣ и въ чорнôй хустцѣ; по хвили однакъ задля духоты роздягнула ся.

Зъ спокоємъ, що бôльше, зъ родомъ якоись рôвнодушности заняла она мѣсце, призначене для обжалованыхъ. Шеститыждньова вязниця не зробила, видко, на нѣй нѣякого глубокого враженя; на першій поглядъ не спôзнавъ бы нѣхто, що та женщина обжалована о страшный злочинъ скрытоубійства. Пытана о ґенераліях вôдповѣдає тихимъ голосомъ, що зове ся Марія Кобрынъ, родомъ зô Стрыя, лѣтъ 25, має мужа, котрого вôдъ пяти лѣтъ не бачила, дѣтей не має, не була карана, маєтку має 1000 злр. зложеныхъ на книжочку касы ощадности; вôдъ 4 лѣтъ мешкала у Опухляка. По сѣмъ приступлено до вôдчитаня акту обжалованя.

Марія Кобрынова, дочка Якова Яблоньского, машиніста при зелѣзници въ Стрыю, вôддала ся передъ десяти роками за Николая Кобрына, народного учителя въ Дубю, коло Перегиньска. Але вже другого дня по вѣнчаню утекла Кобрынова вôдъ мужа до родичѣвъ и тутъ пôдрѣзала собѣ горло. Рана була легка, и загоила ся. Кобрынова вернула опôсля до мужа але лишь на те, щобы незадовго покинути єго ще кôлька разôвъ. За причину тои незгоды зъ мужемъ подає она то, що матѣрь приневолила єи выйти за Кобрына, хотячи забезпечити ѣй будучнôсть; що Кобрынъ зле зъ нею обходивъ ся, що єи часто бивъ, що не давав ѣй грошей и що доходы єго не выставали навѣть на житє. Инше свѣдоцтво выставивъ Кобрыновôй маґістратъ мѣста Стрыя. Маґістратъ подає, що Кобрынова ще яко 15-лѣтна дѣвчина вела житє неморальне, а покинувши мужа вела ся такъ само и дальше. Коли мужь єи перенѣсъ ся до Станіслава и тамъ ставъ на службу при зелѣзници державнôй, жила она якійсь часъ при нѣмъ, але вôдтакъ выѣхала до Черновець, де черезъ 8 мѣсяцѣвъ вела ся якъ найгôрше. Зъ Черновець выѣзджала она кôлька разôвъ на „заробокъ“ до Румуніи и въ сѣмъ короткôмъ часѣ зложила собѣ 2000 злр., зъ котрыхъ часть умѣстила въ стрыйскôй щадници.

Вернувши зъ Черновець до Стрыя, выѣхала Кобрынова до Львова и тутъ замешкала у Емилія Опухляка, предприемця похоронôвъ.

Зъ Опухлякомъ жила она 4 роки и за той часъ покидала єго два разы але не надовго. Въ слѣдствѣ зôзнала, що Опухлякъ зле зъ нею обходивъ ся, бивъ єѣ, грозивъ ѣй, що скаже, що она єго обôкрала и приставить єи жандармами, коли не верне а навѣть мавъ ѣй загрозити, що єѣ убє. Въ послѣднихъ часахъ мало ихъ пожитє стати ще гôрше и она була бы єго покинула, якъ бы не то, що—якъ каже—позичила єму 600 зр. и не могла ихъ вôдъ него вôдобрати. Слѣдство однакожь показує, що Опухлакъ дававъ ѣй цѣле удержанє, робивъ часто цѣнни̂ дарунки, а они мимо того жила такъ само якъ давнѣйше въ Черновцяхъ и шукала що разъ новыхъ знакомостей.

Батько обжалованои зôзнавъ, що коли бувъ у неи, то она казала, що ѣй було у Опухляка добре. Коли на три дни передъ смертю Опухляка бувъ у неи, то она сказала єму, що Опухлякъ хоче женити ся. Батько радивъ ѣй, щобы она вôдъ него вынесла ся, але она сказала на то, що того не зробить, доки вôнъ ѣй не дасть вôдшкодованя.

Дня 28 лютого вернувъ Опухлякъ надъ раномъ пôдпитый до дому и ставъ зачѣпати служницю Гаську. Зъ того прийшло межи нимъ а Кобрыновою до сварки, и Опухлякъ сказавъ, що и єѣ и Гаську нагонить. Вôдтакъ розобравъ ся и лѣгъ спати, тай заразъ заснувъ. Кобрынова выйшла тогды и казала служници робити каву, а сама сѣла писати листъ до родичѣвъ.

Написавши листъ, заплатила служници мѣсячну платню и пôслала єѣ до мѣста по шпильки до волося. Але що то було ще дуже рано, вернула служниця безъ нѣчого. Тогды пôйшла Кобрынова до п. Е., що мешкавъ въ тôмъ самôмъ домѣ и перебула у него може зъ годину. Вернувши, пôслала служницю другій разъ до мѣста, а сама пôйшла до кухнѣ, взяла сокиру и приступила до спячого Опухляка. Наразъ стратила вôдвагу, выйшла знову до кухнѣ, але за хвильку вернула и тогды ударила сокирою Опухляка разъ по головѣ а вôдтакъ ще три разы разъ по разъ.

Коли побачила, що Опухлякъ не жиє, выймила фляшинку зъ живымъ срѣбломъ и выпила єго, думаючи, що отроить ся. Тымъ часомъ ртуть металічна не пошкодила ѣй. Опôсля убрала ся и о пôвъ до 8 год. дня 1 марта, прийшла на полицію, де зовсѣмъ спокôйно заявила, що убила Опухляка и сама зажила отруѣ.

Зъ зôзнанъ служницѣ Гаськи въ слѣдствѣ выходить, що Опухлякъ не обходивъ ся зле зъ Кобрыновою; ажь на двѣ недѣлѣ передъ убійствомъ, настали були межи ними частѣ̂ споры и сварка; Гаська такожь не запримѣтила, щобы Опухлякъ коли бивъ Кобрынову. Дальше наводить актъ обжалованя зôзнаня свѣдкôвъ, зъ котрыхъ выходить, що Кобрынова вела ся якъ найгôрше.

На пôдставѣ сего акту обжалованя, обжалове прокураторія Марію Кобрынъ о злочинъ скрытоубійства, за котрый пôсля § 136 зак. кар. грозить кара смерти.

По вôдчитаню акту обжалованя, оголосивъ предсѣдатель таку ухвалу: Зô взгляду на то, що пôдчасъ розправы будуть розбирати ся подрôбности неморального и розпустного житя пôдсудной, яке вела черезъ вôсѣмъ лѣтъ, и зô взгляду на моральнôсть публичну, розправа буде вести ся тайно. Въ наслѣдокъ того, авдіторія и ґалерія, биткомъ набита дамами, мусѣли бути опорожнені.

Вчера вела ся розправа дальше, по полудни переслухувано свѣдкôвъ.

Новинки.

— **Перенесеня** П. Намѣстникъ перенѣсъ ще слѣдуючихъ практикантôвъ концептовыхъ ц. к. Намѣстництва: Володислава Гаваньского и Маріяна Яґусиньского, зô Львова до Мысленицъ: Жиґмонта Рыбицкого и Станіслава Бидермана, зô Львова до Бучача; Болеслава Бужиньского, зô Львова до Коросна; Казимира Спальского, зô Львова до Бялои; Іосифа Нѣсьоловского, зô Львова до Пилзна. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла асистентôвъ почтовыхъ: Якова Оссовского зъ Тарнова до Львова и Аполинарія Зачка зъ Пôдволочискъ до Золочева.

— **Конкурсъ** на посаду гр. кат. катихита, въ народнôй школѣ въ Городку оголошує ц. к. городецка окружна рада школьна. Платня 600 зр. рôчно, 10 проц. на мешканє и 5-лѣтни̂ додатки по 50 зр,

— **Справы особисти**. Маршалокъ краєвый кн. Санґушко выѣхавъ оногды до Гумнискъ до недужои сестры. — Инспекторъ школъ середныхъ д-ръ Ґерманъ перебуває на візитаціи ґімназіи въ Станіславовѣ.

— **Громадѣ Поршна** удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ запомоги въ сумѣ 100 зр. на вôдновленє церкви.

— **Вѣче урядникôвъ державныхъ** у Львовѣ вôдбуде ся въ четверъ дня 7-ого мая о годинѣ 11 рано въ сали мѣскои Рады, щобы ухвалити петицію до Рады державнои у Вѣдни въ справѣ управильненя платнѣ и етату урядникôвъ державныхъ. Вѣденьске вѣче вôдбуде ся такожь того самого дня, а предметомъ обрадъ вѣча будуть слѣдуючи̂ точки: Помноженє посадъ урядникôвъ въ IX ранзѣ; замѣсть дотеперѣшного додатку активального маютъ урядники побирати „кватирове“ таке саме, яке побираютъ войскови̂ тои самои ранґи, заведенє праґматики службовои и полѣпшенє долѣ вдôвъ и сирôтъ по урядникахъ державныхъ.

— **Село Вовча** пôдъ Хировомъ купивъ вôдъ п. Стефана Рамулта нотарь зъ Кракова п. Людвикъ Деллеръ.

— **Папа Левъ XIII** надавъ ордеръ командорскій св. Григоріа, Юлієви Корытовского, властителеви дôбръ Плотыче и Теодорови Серватовскому, властителеви Буцнева

— **Рѣдке зухвальство львôвскихъ злодѣѣвъ.** Сими днями обôкрали якіись зухвали̂ злодѣѣ склепъ въ вуджениною п. Теофиля Тайхмана, ревізора поліціи. До теперь не удало ся пошкодованому, при цѣлôй своѣй зручности и досвѣдѣ, впасти на слѣдъ злодѣѣвъ.

Всячина.

— **Якъ вырываютъ зубы въ Японѣ?** — Кого болѣли колись зубы, той знає, що то за бôль, а хто ихъ мусѣвъ навѣть рвати, той знає такожь, зъ якимъ страхомъ сѣдавъ у лѣкаря до сеи операціи. Японцѣ маютъ лекшій спосôбъ на рванє зубôвъ. У нихъ суть окремѣ̂ люде, котрѣ̂ учать ся вже вôдъ молоду рвати зубы безъ всякихъ приладôвъ, а просто лишь пальцями. Въ тôй цѣли забиваютъ они насамперѣдъ легонько въ дошку яловѣ̂ кôлочки, кладуть єи на землю, и той, що учить ся рвати зубы, вытягає ихъ по одному двома пальцями просто въ гору. Коли вже въ тôмъ добре вправились, то забиваютъ кôлочки сильнѣйше и знову ихъ вытягаютъ. До дальшои вправы забиваютъ вже дубовѣ̂ кôлочки а наконецъ кленовѣ̂ дуже сильно и разъ вразъ ихъ вытягаютъ. Черезъ то дôстаютъ въ пальцяхъ таку силу, що можуть дуже легко рвати зубы. Той, що рве зубы, бересь до того такъ: ловить недужого лѣвою рукою мѣжъ вилицѣ въ кутику рота и тымъ способомъ не дає єму нѣякъ ротъ замкнути; вôдтакъ сягає двома пальцями правои руки до рота и вытягає тамъ зубъ за зубомъ просто въ гору. До пять минутъ може вôнъ такъ вырвати шѣсть до вôсѣмъ зубôвъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·—, жито 6·— до 6·70; ячмѣнь 6·— до 6.75; овесъ 6·— до 7·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Тернопôль: пшениця 8·35 до 8·75; жито 5·90 до 6.45; ячмѣнь 5.25 до 7.—; овесъ 5·80 до 6.70; горохъ 6·— до 9·—; выка —.— до —.—; рѣпакъ 11·— до 11·75; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·— ѣла —·— до —·— шведска —.— до —.—.

Телеґрамы.

Вѣдень 16 цвѣтня. При тѣснѣйшихъ выборахъ до Рады громадскои на Гернальзѣ побѣдивъ антісемітъ 57 голосами противъ 56. Въ наслѣдокъ похибки при першôй скрутиніи оголошено побѣду ліберала, що выкликало величезный скандалъ, котрый однакожь залагоджено безъ интервенціи поліціи. Остаточный результатъ выборôвъ єсть такій: въ Радѣ громадскôй великого Вѣдня засяде 96 ліберальôвъ и 42 антісемітôвъ.

Вѣдень 16 цвѣтня. Президентъ сенату найвысшого трибуналу судового и членъ палаты панôвъ, Вербицкій, померъ.

Берлинъ, 16 цвѣтня. Парляментъ ухваливъ по довшôй дебатѣ и противъ опозиціи соціялъ-демократôвъ, параґрафъ новелѣ промысловои о заоснованю выдѣлôвъ робôтничихъ.

Берлинъ, 16 цвѣтня. Розпорядженємъ міністра просвѣты, дозволено учителямъ народнымъ учити приватно въ будынку школьнôмъ реліґіи въ польскôмъ языцѣ.

Бѣлградъ, 16 цвѣтня. Круги правительственни̂ стоять крѣпко при ухвалѣ скупштины що до выѣзду кор. Наталіи и думаютъ єѣ выконати, але офіціяльно не оповѣщено ще королевôй нѣчого.

Римъ, 16 цвѣтня. Рудіні и Діттеренъ пôдписали протоколъ о обмеженю круга вплыву Италіи и Англіи въ Африцѣ вôдъ синього Нілю ажь по Червоне море.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручаѥ:

Знаменитî средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надаѥ зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуваѥ зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечуѥ ясла передъ всѣми **слабостями.**

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручаѥ

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячи ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованî почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

COGNAC
курацiйный

правдивый французскій

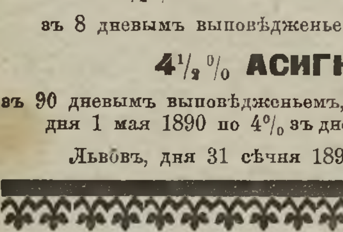
перворядної фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылаѥ за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

Нова, занимаюча и весела

для старыхъ и молодыхъ ѥсть моя, по разъ першій выставлена забавка пôдъ назвою:

Борба

двохъ найсильнѣйшихъ мужѣвъ въ свѣтѣ,

(въ зменшеню)

Двохъ силачôвъ, зъ папѣрянои масы и найлѣпше въ паперѣ вытисненыхъ, боре ся въ собою такъ удатно, що годѣ о веселѣйшôмъ резвеселеню и погадати. Ся забавка легка и тревала, котру и найменьша дитина може безъ поученя пустити въ движенє — зôстала всюда радо принята и на выставахъ медалями нагороджена.

Спродажъ: Краковска улиця ч. 22.

Цѣна за пару: 60, 80, 90 кр., лѣпшій зъ папѣрянои масы 1 зр., найлѣпшій зъ паперу вытисненый 1·40 и 1·50, бôльшій 2 зр.

Высылка за присланьемъ почтовыхъ марокъ.

А. РІССМАНЪ.

Во всѣхъ округахъ и провинціяхъ **пошукуѥ ся** за сталымъ вынагородженьемъ або за высокою провизією

АҐЕНТОВЪ

для фабрики сукна и мужескои конфекціи Дôмъ Вывозу: „пôдъ Опавою“ въ Troppau.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧÎ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Лѣтыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

К. Ф. ПОПОВИЧЬ

въ Тарнополи

поручаѥ

ôдъ злр. 2·50, 3 и 4·30, червонî по 2·50 и 3 злр. Franco бочôлка и порто

Прошу о ласкавî замовленя.

Полотна льнянî Корчиньскî

и иншî выробы

найтревальшî и найдешевшî.

Пробки franco.

Вл. Ґонетъ,

въ Корчинѣ коло Кросна.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляѥ фабрыка выробôвъ гиґиєнично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылаѥ щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ ѥсть найлѣпшимъ зъ истнуючыхъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

Молоко стерилiзоване

пôсля методы того професора, ѥсть найлѣпшимъ зъ ш... чныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступаѥ цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленî тымъ молокомъ не слабують на жаднî ... бости жолудковî або кишковî и въ загалѣ не пôдлягають такъ лег... слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуѥ найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймаѥ

Контора Льеопольда Литыньского,

Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручаѥ:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь, Львôвъ-Пôдза...

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплѣксію утратилъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якî менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Льеопольда Литыньского“,** доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ дôтпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

СИРОПЪ КОКЛЮШЕВЫЙ

цѣна фляшки разомъ зъ способомъ ужитя 40 кр.

Подяка. Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци

Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ треваючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моеи дитины. Я робивъ все що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частî и такъ сильнî, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣднои дитины и спонуковали чувати при ... якъ день, такъ нôчь. По кождôмъ такôмъ атаку наст... ло довге ôддѣлюванье флеґмы, страшне для дивля... ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Кальендарь Здоровля“ вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и ужив... средства того, котре вже по кôлькаразовôмъ ужитю зменшило напады кашлю, а фльеґма зъ легкостію ôд... ляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ нав... и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслуг... также тоѥ, що дитина охотно дуже заживала тоѥ средство задля приѥмного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котро... уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на корысть терпячои людскости. Зôстаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Груднî зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.